

Arrest

nr. 267 238 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT *loco* advocaat P. DE BLOCK, die tevens verschijnt voor tweede verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 18 november 2019 en hebben verzoeken om internationale bescherming ingediend op 22 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 29 juni 2021.

1.3. Op 28 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 29 oktober 2021 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van M. O. S. E. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent Salvadoraans staatsburger, geboren in Santa Ana op (...) 1985. U woonde samen met uw vrouw (M.(...) B.(...) A.(...) D.(...) M.(...); CGVS xxxB en DVZ xxx) en jullie kinderen in Reparto Santa Julia in Santa Ana. Sinds 2005 werkte u in de telecomsector, de laatste jaren werkte u voor het bedrijf T. Uw vrouw was huisvrouw en zij zorgde voor jullie drie kinderen (C.(...) E.(...) M.(...) A.(...) °2005, Ce.(...) Ed.(...) M.(...) A.(...) °2008 en B.(...) A.(...) M.(...) A.(...) °2012).

Op 14 januari 2017 raakte uw schoonvader betrokken bij een verkeersongeval in Ciudad Real toen hij de straat wou oversteken. Hij werd door een zekere G.(...) A.(...) A.(...) aangereden. U ging samen met uw vrouw en enkele familieleden en vrienden van uw schoonvader ter plaatse. Uw schoonvader overleed enkele uren later in het ziekenhuis. De politie pakte G.(...) A.(...) A.(...) ter plaatse op als betrokkene bij het verkeersongeval, maar hij werd na 72 uur vrijgelaten. De politie van Ciudad Real startte een onderzoek naar aanleiding van het dodelijke verkeersongeval. Een week na de vrijlating van G.(...) A.(...) A.(...) werd uw vrouw benaderd door hem. Hij zei dat hij een bendelid was. Hij zei ook dat uw vrouw geen klacht mocht neerleggen, anders ging hij haar vermoorden, net zoals hij met haar vader gedaan had. De politie kwam later bij uw schoonmoeder en uw vrouw langs om verklaringen af te nemen. Uw vrouw zei uit angst dat ze G.(...) A.(...) A.(...) niet formeel wou beschuldigen. Nochtans meent uw vrouw dat dit geen ongeval was maar dat uw schoonvader bewust werd aangereden, dit omdat een getuige bij de politie verklaarde dat hij opzettelijk werd aangereden. Er werd nooit een formele klacht ingediend tegen de dader en de politie spande dus ook nooit officieel een rechtszaak aan tegen G.(...) A.(...) A.(...). Sindsdien ontving uw vrouw ongeveer om de maand of om de twee maanden bedreigingen van dit bendelid. Hij zocht haar op, wachtte haar op en hij achtervolgde haar. Ook belde hij naar uw vrouw en bedreigde hij haar. Hij hield jullie in de gaten, hij was in de buurt telkens uw vrouw het huis verliet en hij hing rond in de buurt van jullie kinderen.

Op 8 november 2019 werd uw vrouw opnieuw door deze persoon gebeld. Hij vertelde haar dat hij het niet langer kon verdragen dat hij niet met zekerheid wist of ze ooit toch een klacht ging indienen en daardoor in de gevangenis kon belanden. Hij bedreigde uw vrouw en zei dat hij haar en jullie kinderen zou vermoorden. Omdat jullie niet wouden wachten tot hij zijn bedreigingen ging uitvoeren, besloten jullie op 8 november 2019 om uit El Salvador te vluchten. Op 10 november 2019 kochten jullie de vliegtickets naar België. Op 17 november 2019 reisde u met uw gezin per vliegtuig naar België waar u op 18 november 2019 aankwam. Op 20 november 2019 diende u samen met uw vrouw een verzoek tot internationale bescherming in.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie G.(...) A.(...) A.(...) van de bende MS-13 dienen te vrezes. Ter staving van uw verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, de paspoorten van jullie drie kinderen, uw rijbewijs en twee beëdigde verklaringen bij de notaris van twee vrienden/ buurtbewoners in El Salvador (dd. 10 november 2019). Verder leggen jullie ook verschillende documenten neer met betrekking tot het overlijden van uw schoonvader en het onderzoek dat na zijn dood gevoerd werd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verklaarde problemen gehad te hebben met G.(...) A.(...) A.(...), die verantwoordelijk zou geweest zijn voor de moord op uw schoonvader op 14 januari 2017. Geen van

de elementen die u aanhaalt houden verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het betreft immers een puur interpersoonlijk probleem tussen uw vrouw en Giovanni Alexander Aigon.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen bij jullie verklaringen over de problemen die jullie zouden kennen met G.(...) A.(...) A.(...). Zo is het zowel voor u als voor uw vrouw onduidelijk waarom deze persoon uw schoonvader zou hebben vermoord. U denkt dat het misschien weleens zou kunnen samenhangen met het feit dat uw schoonvader een winkel had en dat hij altijd renta betaalde aan de bendeleden in de buurt (CGVS xxx, p.9). Dit lijkt toch geen motief voor moord. Wanneer verder wordt gevraagd naar de reden voor zijn moord, verklaart u enkel dat u 'soms niet op de hoogte bent' (CGVS xxx, p.10). Ook uw vrouw verklaart dat ze niet weet waarom haar vader door deze persoon gevisieerd werd en dat ze niet weet of hij eerder al problemen kende met die persoon of met de bende (CGVS xxxB, p.8). Dat jullie geen idee hebben waarom uw schoonvader opzettelijk door deze persoon zou zijn aangereden op 14 januari 2017, is toch wel zeer merkwaardig.

Bovendien weten jullie niet veel te vertellen over de persoon die uw schoonvader zou hebben vermoord en uw vrouw onophoudelijk zou hebben bedreigd, namelijk G.(...) A.(...) A.(...). Uw vrouw verklaart dat ze niet veel van hem afweet (CGVS xxxB, p.9). Ze geeft aan dat hij eruitziet als een bendelid, dat hij de tattoos M en S had en dat hij er kwaadaardig uitzag (CGVS xxxB, p.9). Dergelijke omschrijving is van toepassing op het merendeel van de bendeleden van MS-13 en blijft toch wel zeer vaag. Bovendien geeft uw vrouw duidelijk aan eigenlijk niet te weten of hij tot een bende behoort (CGVS, xxxB, p.9), wat verwondert na alle problemen die er met deze persoon zouden zijn geweest.

Verder verklaart u dat jullie pas na het onderzoek van de politie wisten dat het een moord betrof, aangezien een getuige had gezien wat er zich had afgespeeld (CGVS xxx, p.12). U beweert dat een politieagent jullie hiervan op de hoogte bracht en zei dat het ongeval wel degelijk opzettelijk was (CGVS xxx, p.10 en 12). Uw vrouw verklaart daarentegen dat jullie niet via de politie te weten kwamen dat het geen ongeval was (zij gingen uit van een verkeersongeval), maar dat (enkel) het bendelid haar hiervan op de hoogte bracht toen hij haar bedreigde (CGVS xxxB, p.7 en 9). Het is zeer merkwaardig dat jullie over dergelijk essentieel element in jullie relaas tegenstrijdige verklaringen afleggen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag in belangrijke mate.

Verder hecht het CGVS geen geloof aan de gebeurtenissen die volgden na het dodelijk ongeval op 14 januari 2017. Zo zou G.(...) A.(...) A.(...) uw vrouw onophoudelijk bedreigen en haar voortdurend opzoeken (CGVS xxx, p.9 en 12; CGVS xxxB, p.7 en 8). Gevraagd naar een specifiekere frequentie van de bedreigingen blijven jullie echter vaag. U verklaart dat de belager "een keer per twee drie maanden" uw vrouw aansprak, om zich zo ervan te vergewissen dat ze geen klacht zou indienen (CGVS xxx, p.13). Uw vrouw verklaart dat de bedreigingen "misschien maandelijks of om de twee maanden waren" (CGVS xxxB, p.7). Van personen die jarenlang het slachtoffer zouden zijn geweest van dergelijke praktijken, mag een doorleefder relaas worden verwacht. Gevraagd of uw vrouw ooit fysiek door deze persoon werd bedreigd, geeft u aan dat uw vrouw hem in de mate van het mogelijke probeerde te vermijden (CGVS xxx, p.12 en 13). Nochtans zou hij haar "voortdurend opzoeken en zou hij confrontaties [met haar] aangaan, telkens als [ze] ergens ging" (CGVS xxxB, p.7). Het is merkwaardig dat deze bedreigingen dan nooit echt escaleerden of uitmondten in fysiek geweld.

Bovendien is het onbegrijpelijk dat het bendelid in de loop van de jaren doorlopend waarschuwingen zou geven, dit terwijl uw vrouw nooit aanstalten maakte om ook effectief klacht in te dienen. U verklaart enkel dat u hun denkwijze niet kent (CGVS xxx, p.15) en dat G.(...) A.(...) A.(...) schrik had dat uw vrouw een klacht zou neerleggen bij de politie en hem zo in de gevangenis zou kunnen laten belanden (CGVS xxx, p.14; CGVS xxxB, p.8 en 10). Anderzijds beweren jullie dan weer dat de politie het bendegeweld laat begaan omdat ze er zelf bij betrokken zijn (CGVS xxx, p.12 en 13; CGVS xxxB, p.7 en 9). U gaf ook aan dat de politie hem op de hoogte hield (CGVS xxx, p.10). Indien bendes en politie een heel netwerk vormen en G.(...) A.(...) A.(...) banden heeft met de politie (CGVS, xxx, p.10, 13 en 14), valt niet in te zien waarom het bendelid bedreigingen bleef uiten om ervoor te zorgen dat uw vrouw geen klacht indiende.

Vervolgens is het niet geloofwaardig dat het bendelid op 8 november 2019, nota bene bijna drie jaar na de aanrijding, opeens zou besluiten dat hij het niet langer uithield en dat hij uw vrouw wel moest vermoorden (CGVS xxx, p.12; CGVS xxxB, p.10). Op die dag zou het bendelid uw vrouw opgebeld hebben met de mededeling dat hij "bang was dat ze naar de politie zou trekken" (CGVS xxx, p.14). Het is niet duidelijk waarom het bendelid tot deze conclusie zou zijn gekomen, uw vrouw verklaart immers dat ze hem nooit formeel in beschuldiging gesteld heeft (CGVS xxx, p.8, 10 en 11; CGVS xxxB, p.10). Gevraagd waarom de dader uw vrouw zou blijven achtervolgen als ze toch geen klacht had ingediend, verklaart u simpelweg dat hij dat deed zodat ze geen klacht zou neerleggen in de toekomst (CGVS xxx, p.12; CGVS xxxB, p.10). Gevraagd waarom hij nu opeens uw vrouw met de dood zou hebben bedreigd, verklaart u dat hij het "ongetwijfeld beu was met de angst [te leven] dat zij hem kon aangeven en

aanhouden, en waarschijnlijk [had hij] ook zijn grens bereikt" (CGVS xxx, p.14). Dit is toch allemaal zeer merkwaardig. Bovendien rijst de vraag waarom G.(...) A.(...) A.(...) zou menen dat de autoriteiten, die het onderzoek blijkbaar al hadden afgesloten en meenden dat het om een ongeval ging, enig belang zouden hechten aan een klacht die uw vrouw zo laattijdig zou indienen.

Ook de beweerde feiten na de bedreiging van 8 november 2019 kunnen niet overtuigen. Vanaf dat moment veranderde uw vrouw haar telefoonnummer (CGVS xxx, p.14 en 15). Uw vrouw heeft G.(...) A.(...) A.(...) niet meer gezien of gehoord, aangezien ze de buurt verreed waar hij jullie in de gaten hield (CGVS xxx, p.12 en 13; CGVS xxxB, p.11). Aldus zouden de bendeleden niet meer zijn teruggekomen (CGVS xxx, p.14 en 15; CGVS xxxB, p.10 en 11). Anderzijds bleef u wel werken tot 15 november 2019, en bleven jullie wonen op het adres dat gekend was door G.(...) A.(...) A.(...) en waar hij uw vrouw steeds zou staan opwachten (CGVS xxx, p.15; CGVS xxxB, p.5 en 9). Dat jullie in dergelijke context geen striktere veiligheidsmaatregelen zouden nemen, is niet aannemelijk en doet andermaal afbreuk aan jullie beweerde vrees voor deze persoon.

Jullie geven aan dat ze even wachten tot ze opnieuw vertrouwen opbouwen voor ze in actie schieten, en dat ze het niet op het moment van de bedreiging zelf gaan doen (CGVS xxx, p.14). Echter, indien G.(...) A.(...) A.(...) het opeens niet langer meer uithield en uw vrouw of kinderen daadwerkelijk wou vermoorden, kan niet worden ingezien waarom hij zijn bedreigingen niet werkelijk in daden zou omzetten. Gevraagd of er na 8 november 2019 nog iemand is langs geweest of op de deur kwam kloppen, verklaart uw vrouw dat ze dat niet weet omdat ze enkel de kinderen van school ging halen en het huis niet meer verliet tot op de dag dat jullie naar hier zijn gekomen (CGVS xxxB, p.11). Jullie kenden gedurende die periode geen problemen. Dat jullie bleven volharden in bepaalde routines (naar het werk gaan, de kinderen naar school brengen) (CGVS xxx, p.5 en 13; CGVS xxxB, p.4 en 7), doet afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Bovendien kende u nooit problemen met het bendelid, aangezien "de problemen van het bendelid enkel met uw echtgenote waren" (CGVS xxx, p.15). Het is toch wel merkwaardig dat dergelijke bende, die u een zekere meedogenloosheid toeschrijft, u met rust zou laten. Dat G.(...) A.(...) A.(...) of een andere persoon in zijn dienst tot uw vrouw of de rest van het gezin in al die tijd niks heeft aangedaan (CGVS 20/66485, p.11), ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in zeer ernstige mate.

Bovendien kan uit jullie verklaringen niet worden opgemaakt dat de bende nog naarstig naar jullie op zoek is gegaan. Sinds jullie vertrek uit het land kenden de familieleden van uw vrouw geen problemen met G.(...) A.(...) A.(...) (CGVS xxx, p.15; CGVS xxxB, p.5 en 11). U verklaart dat een kennis van jullie binnen de bende opgevangen had dat G.(...) A.(...) A.(...) nog heeft zitten rondvragen om te achterhalen waar jullie waren (CGVS xxx, p.15). Voor de rest had niemand van jullie familieleden moeilijkheden met de bendeleden, volgens u omdat de problemen van het bendelid "enkel met uw vrouw waren" (CGVS xxx, p.15). Voorts zou uw vrouw in januari van het jaar 2020 enkele audioberichten ontvangen hebben van een andere persoon, waarin gezegd wordt dat G.(...) A.(...) A.(...) nog altijd op zoek is naar haar nadat hij haar niet langer in El Salvador aantrof (CGVS xxxB, p.10). Dergelijk weinig doortastend optreden vanwege een bende kan niet overtuigen. Het is zeer opmerkelijk dat zij geen concrete pogingen zouden ondernemen om jullie verblijfplaats te achterhalen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan jullie beweerde problemen met G.(...) A.(...) A.(...) geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land

van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan deze beoordeling. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijs bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie

staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Verder leggen jullie verklaringen neer die jullie vrienden en buurtbewoners, R.(...) en F.(...), hebben afgelegd bij een notaris in El Salvador (dd. 10 november 2019). Jullie verklaren dat zij die verklaringen hebben afgelegd omdat ze getuigen waren: ze zagen hoe het bendelid langskwam en rondhing in de buurt van jullie huis, en ze zagen dat hij uw vrouw rechtstreeks bedreigde (CGVS xxx, p.7; CGVS xxxB, p.5). Dergelijke documenten zijn evenwel louter een weergave van hun eigen verklaringen. Uit niets blijkt dat hetgeen hier verklaard wordt ook werd geverifieerd. Dergelijke documenten zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

Tot slot leggen jullie enkele documenten neer met betrekking tot het overlijden van uw schoonvader (dd. 14 januari 2017) en het onderzoek achteraf. Dergelijke stukken kunnen uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat absoluut niet het geval is gebleken. Bovendien leveren deze stukken geen enkel bewijs voor wat jullie hebben beweerd, namelijk dat een bendelid uw schoonvader heeft vermoord. In de documenten staat dat tegen de heer A.(...) G.(...) A.(...) een strafzaak werd ingeleid. Hij wordt beschuldigd van "dood (van uw schoonvader) door schuld" en het veroorzaken van een verkeersongeval (zie vertaling p.6, dd. 8 oktober 2019; zie vertaling p.8, dd. 9 oktober 2019). Er werd een "strafrechtelijke procedure ingeleid om het plegen van het genoemde strafbare feit vast te stellen" (zie vertaling p.6, dd. 8 oktober 2019; zie vertaling p.8, dd. 9 oktober 2019). Uit niets blijkt dat dit een moordaanslag was, noch dat A.(...) G.(...) A.(...) ervan verdacht wordt een bendelid te zijn. Eveneens merkwaardig is dat uw vrouw deze aanvragen deed op 2 september 2019 en op 8 oktober 2019 (zie vertaling p.1 en 9). Dit lijkt toch in strijd met wat jullie verklaren, namelijk dat jullie pas na het incident van 8 november 2019 het besluit namen om te vluchten uit El Salvador. Dit rijmt bovendien niet met de vaststelling dat hier wordt vermeld dat uw vrouw deze documenten wenste te bekomen 'voor doeleinden in het kader van migratie' (zie vertaling p.1 en 9), een duidelijke aanwijzing dat deze documenten werden opgevraagd in het kader van uw asielprocedure, en niet zozeer om recht te laten geschieden in uw land van herkomst. Dergelijke vaststellingen bevestigen het bedrieglijke karakter van jullie asielrelaas.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw vrouw genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing inzake A. D. M. M. B. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Salvadoraans staatsburger, geboren in Santa Ana op (...) 1984. U woonde samen met uw man (S.(...) E.(...) M.(...) O.(...); CGVS xxx en DVZ xxx) en jullie kinderen in Reparto Santa Julia in Santa Ana. U was huisvrouw en zorgde voor jullie drie jongens (C.(...) E.(...) M.(...) A.(...) °2005, Ce.(...) Ed.(...) M.(...) A.(...) °2008 en B.(...) A.(...) M.(...) A.(...) °2012). Uw man werkte voor het telefoonbedrijf T.

Op 14 januari 2017 raakte uw vader betrokken bij een verkeersongeval in Ciudad Real toen hij de straat wou oversteken. Hij werd door een zekere G.(...) A.(...) A.(...) aangereden. U ging samen met uw man en enkele familieleden en vrienden van uw vader ter plaatse. Uw vader overleed enkele uren later in het ziekenhuis. De politie pakte G.(...) A.(...) A.(...) ter plaatse op als betrokkene bij het verkeersongeval, maar hij werd na 72 uur vrijgelaten. De politie van Ciudad Real startte een onderzoek naar aanleiding van het dodelijke verkeersongeval. Een week na de vrijlating van G.(...) A.(...) A.(...) werd u door hem benaderd. Hij zei dat hij een bendelid was. Hij zei ook dat u geen klacht mocht neerleggen, anders ging hij u vermoorden, net zoals hij met uw vader gedaan had. De politie kwam later bij uw moeder en u langs om verklaringen af te nemen. U zei uit angst dat jullie G.(...) A.(...) A.(...) niet formeel wouden beschuldigen. Nochtans meent u dat dit geen ongeval was maar dat uw vader bewust werd aangereden, de dader heeft u dat zelf verteld. Er werd nooit een formele klacht ingediend tegen de dader en de politie spande dus ook nooit officieel een rechtszaak aan tegen G.(...) A.(...) A.(...). Sindsdien ontving u ongeveer om de maand of om de twee maanden bedreigingen van dit bendelid. Hij zocht u op, wachtte u op en hij achtervolgde u. Ook belde hij naar u en bedreigde hij u. Hij hield jullie in de gaten, hij was in de buurt telkens u het huis verliet en hij hing rond in de buurt van jullie kinderen.

Op 8 november 2019 werd u opnieuw door deze persoon gebeld. Hij vertelde u dat hij niet langer kon verdragen dat hij niet met zekerheid wist of u ooit toch een klacht ging indienen en hij daardoor in de

gevangenis kon belanden. Hij bedreigde u en zei dat hij u en uw kinderen zou vermoorden. Omdat jullie niet wouden wachten tot hij zijn bedreigingen ging uitvoeren, besloten jullie op 8 november 2019 om uit El Salvador te vluchten. Op 10 november 2019 kochten jullie de vliegtickets naar België. Op 17 november 2019 reisde u met uw gezin per vliegtuig naar België waar u op 18 november 2019 aankwam. Op 20 november 2019 diende u samen met uw man een verzoek tot internationale bescherming in. Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie een zekere G.(...) A.(...) A.(...) van de bende MS-13 dienen te vrezen. Ter staving van uw verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, de paspoorten van jullie drie kinderen, het rijbewijs van uw man en twee beëdigde verklaringen bij een notaris van twee vrienden/buurbewoners in El Salvador (dd. 10 november 2019). Verder leggen jullie ook verschillende documenten neer met betrekking tot het overlijden van uw vader en het onderzoek dat na zijn dood gevoerd werd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw man, S.(...) E.(...) M.(...) O.(...) (CGVS xxx en DVZ xxx), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“(....)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/7, 55/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voeren verzoekers in hun enig middel de schending aan van de artikelen 55/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het verbod op willekeur, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen of dit rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen geschonden zouden (kunnen) zijn. Wat de vermeende schending van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad bovendien op dat dit artikel betrekking heeft op de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, daar waar *in casu* beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voorliggen. Wat betreft artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad voorts op dat de eerste paragraaf van die bepaling betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal, terwijl verzoekers niet aanvoeren dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid *in casu* overschreden heeft door de bestreden beslissingen te nemen, en dat de tweede en derde paragraaf van die bepaling de gevallen opsommen waarin de commissaris-generaal bij voorrang dient te beslissen, respectievelijk een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren, terwijl verzoekers niet aantonen zich in één van die gevallen te bevinden.

In de mate dat verzoekers de schending van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003 aanvoeren, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

In zoverre verzoekers verder nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat betreft het voorgaande, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers verklaren dat verzoeksters vader op 14 januari 2017 betrokken raakte bij een verkeersongeval ten gevolge waarvan hij kort daarop overleed. De politie zou hierbij onmiddellijk G. A. A. hebben opgepakt als betrokkene bij het verkeersongeval en een onderzoek hebben opgestart. Na 72 uur werd G. A. A. vrijgelaten en een week na deze vrijlating zou G. A. A. verzoekster zijn beginnen bedreigen. Hierbij liet G. A. A. merken dat hij een bendelid was, dat verzoekster geen klacht mocht neerleggen of dat hij haar anders zou vermoorden net als haar vader. Het vermeende ongeval zou dus eerder een moord zijn geweest. Hoewel verzoekster nooit formeel een klacht indiende tegen G. A. A. zou zij gedurende jaren door hem bedreigd zijn tot hij op 8 november 2019 liet weten dat hij het niet langer kon verdragen dat hij niet met zekerheid wist of ze ooit toch een klacht ging indienen en hij daardoor in de gevangenis kon belanden. G. A. A. bedreigde verzoekster en zei dat hij haar en verzoekers' kinderen zou vermoorden.

2.3.4.2. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen: (i) de door verzoekers verklaarde problemen met G. A. A., die verantwoordelijk zou zijn geweest voor de moord op verzoeksters vader, houden geen verband met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna:

Vluchtelingenverdrag), daar het immers een puur interpersoonlijk probleem tussen verzoekster en G. A. A. betreft; (ii) er hoe dan ook ernstige twijfels rijzen bij de verklaringen van verzoekers over de problemen die zij zouden kennen met G. A. A. vermits (1) het niet aannemelijk is dat verzoekers geen idee hebben waarom verzoeksters vader opzettelijk door G. A. A. zou zijn aangereden op 14 januari 2017, (2) verzoekers bovendien niet veel weten te vertellen over G. A. A. die verzoeksters vader zou hebben vermoord en verzoekster onophoudelijk zou hebben bedreigd en (3) verzoekers inconsistente verklaringen afleggen over het feit of zij al dan niet door de politie werden ingelicht, dan wel door G. A. A. zelf dat het ongeval wel degelijk opzettelijk was; (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die op het dodelijk ongeval van 14 januari 2017 zouden hebben gevolgd aangezien (1) verzoekers geen duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over de specifieke frequentie van de bedreigingen door G. A. A. aan het adres van verzoekster, (2) het merkwaardig is dat de voortdurende bedreigingen nooit echt escaleerden of uitmondten in fysiek geweld, (3) het niet aannemelijk is dat het bendelid in de loop van de jaren doorlopend waarschuwingen zou geven terwijl verzoekster nooit aanstalten maakte om ook effectief een klacht in te dienen; te meer nu verzoeker aangeeft dat de politie het bendegeweld laat begaan omdat ze er zelf bij betrokken zijn en de politie G. A. A. op de hoogte hield, zodat niet valt in te zien waarom het bendelid bedreigingen bleef uiten om ervoor te zorgen dat verzoekster geen klacht indiende en (4) het evenmin geloofwaardig is dat G. A. A. op 8 november 2019, *nota bene* bijna drie jaar na de aanrijding, plots zou besluiten dat hij het niet langer uithield en dat hij verzoekster wel moest vermoorden en in dit verband nog de vraag rijst waarom G. A. A. zou menen dat de autoriteiten, die het onderzoek blijkbaar al hadden afgesloten en meenden dat het om een ongeval ging, enig belang zouden hechten aan een klacht die verzoekster zo laatstijdig zou indienen; (iv) ook de beweerde feiten na de bedreiging van 8 november 2019 niet kunnen overtuigen aangezien (1) de vaststelling dat verzoeker nog tot 15 november bleef werken en dat zij bleven wonen op het adres dat gekend was door G. A. A. en waar hij verzoekster steeds zou staan opwachten, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees voor G. A. A. en (2) niet kan worden ingezien – zo G. A. A. het daadwerkelijk opeens niet langer uithield en verzoekster en de kinderen wilde vermoorden – waarom G. A. A. zijn bedreigingen niet werkelijk in daden zou omzetten en de vaststelling dat verzoekers na 8 november 2019 geen problemen meer kenden ondanks dat zij bleven volharden in bepaalde routines, afbreuk doet aan hun beweerde vrees; het ook ongeloofwaardig is dat G. A. A. verzoeker met rust liet, gelet op de door verzoekers geschetste context; (v) uit de verklaringen van verzoekers bovendien niet kan worden opgemaakt dat de bende nog naarstig naar hen op zoek is gegaan en de verklaring als zou verzoekster in 2020 enkele audiobERICHTEN hebben ontvangen van een andere persoon waarin wordt gezegd dat G. A. A. nog altijd op zoek is naar haar, nadat hij haar niet langer in El Salvador aantrof, niet kan overtuigen; (vi) verzoekers hebben niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij hebben in deze zin geen vrees aangehaald en (vii) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; (viii) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing, kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht.

2.3.4.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandelingen, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen

aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, te verklaren of te weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot het louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijke karakter van de aangehaalde gebeurtenissen en hoe dan ook tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

2.3.4.4.1. Vooreerst dient erop gewezen dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter, voldoende ernstig zijn ofwel omdat ze een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat ze de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

In casu vrezen verzoekers G. A. A. die verzoekster voortdurend zou hebben bedreigd om geen klacht in te dienen bij de autoriteiten en dit nadat hij haar vader (opzettelijk) zou hebben aangereden. Als dusdanig beroepen verzoekers zich op een problematiek die van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is, waarbij de aangehaalde bedreigingen geen verband houden met één of meer van de voornoemde criteria.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aldus terecht geoordeeld dat de door verzoekers aangegeven redenen om hun land te verlaten inderdaad louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

2.3.4.4.2. Bijkomend wordt vastgesteld dat hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangevoerde problemen met G. A. A.. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) er hoe dan ook ernstige twijfels rijzen bij de verklaringen van verzoekers over de problemen die zij zouden kennen met G. A. A. vermits (1) het niet aannemelijk is dat verzoekers geen idee hebben waarom verzoeksters vader opzettelijk door G. A. A. zou zijn aangereden op 14 januari 2017, (2) verzoekers bovendien niet veel weten te vertellen over G. A. A. die verzoeksters vader zou hebben vermoord en verzoekster onophoudelijk zou hebben bedreigd en (3) verzoekers inconsistente verklaringen afleggen over het feit of zij al dan niet door de politie werden ingelicht, dan wel door G. A. A. zelf dat het ongeval wel degelijk opzettelijk was; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die op het dodelijk ongeval van 14 januari 2017 zouden hebben gevolgd aangezien (1) verzoekers geen duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over de specifieke frequentie van de bedreigingen door G. A. A. aan het adres van verzoekster, (2) het merkwaardig is dat de voortdurende bedreigingen nooit echt escaleerden of uitmondten in fysiek geweld, (3) het niet aannemelijk is dat het bendelid in de loop van de jaren doorlopend waarschuwingen zou geven terwijl verzoekster nooit aanstalten maakte om ook effectief een klacht in te dienen; te meer nu verzoeker aangeeft dat de politie het bendegeweld laat begaan omdat ze er zelf bij betrokken zijn en de politie G. A. A. op de hoogte hield, zodat niet valt in te zien waarom het bendelid bedreigingen bleef uiten om ervoor te zorgen dat verzoekster geen klacht indiende en (4) het evenmin geloofwaardig is dat G. A. A. op 8 november 2019, *nota bene* bijna drie jaar na de aanrijding, plots zou besluiten dat hij het niet langer uithield en dat hij verzoekster wel moest vermoorden en in dit verband nog de vraag rijst waarom G. A. A. zou menen dat de autoriteiten, die het onderzoek blijkbaar al hadden afgesloten en meenden

dat het om een ongeval ging, enig belang zouden hechten aan een klacht die verzoekster zo laattijdig zou indienen; (iii) ook de beweerde feiten na de bedreiging van 8 november 2019 niet kunnen overtuigen aangezien (1) de vaststelling dat verzoeker nog tot 15 november bleef werken en dat zij bleven wonen op het adres dat gekend was door G. A. A. en waar hij verzoekster steeds zou staan opwachten, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees voor G. A. A. en (2) niet kan worden ingezien – zo G. A. A. het daadwerkelijk opeens niet langer uithield en verzoekster en de kinderen wilde vermoorden – waarom G. A. A. zijn bedreigingen niet werkelijk in daden zou omzetten en de vaststelling dat verzoekers na 8 november 2019 geen problemen meer kenden ondanks dat zij bleven volharden in bepaalde routines, afbreuk doet aan hun beweerde vrees; het, gelet op de door verzoekers geschetste context, ook ongeloofwaardig is dat G. A. A. verzoeker met rust liet en (iv) uit de verklaringen van verzoekers bovendien niet kan worden opgemaakt dat de bende nog naarstig naar hen op zoek is gegaan en de verklaring als zou verzoekster in 2020 enkele audioberichten hebben ontvangen van een andere persoon waarin wordt gezegd dat G. A. A. nog altijd op zoek is naar haar nadat hij haar niet langer in El Salvador aantrof niet kan overtuigen.

Met het algemene betoog dat zij in beginsel het nodige hebben gedaan om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in staat te stellen hun dossier op een adequate wijze te onderzoeken en dat zij transparant zijn geweest met alle informatie en documenten in hun bezit en volkomen eerlijke verklaringen hebben afgelegd waar zij nog altijd formeel blijven achterstaan, slagen verzoekers er niet in voormelde motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten.

Verzoekers bekritisieren voorts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn motivering wijst op weinig overtuigende verklaringen in hoofde van verzoekers en hieruit een volledig ongeloofwaardig asielaas afleidt. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zich *in casu* bij de beoordeling van verzoekers' nood aan internationale bescherming heeft gesteund op de eigen verklaringen van verzoekers. Het loutere feit dat de verklaringen van verzoekers onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekers zouden moeten voldoen teneinde hun vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien het vluchtrelaas van verzoekers afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dienen verzoekers echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of incoherente verklaringen, zoals *in casu* het geval is.

Zo verzoekers in dit verband nog hekelen dat de argumenten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eenzijdig subjectief van aard zijn, dient erop gewezen dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift voorts betogen dat de wijze waarop iemand reageert op trauma sterk verschillend is naar gelang de intrinsieke kenmerken van de persoon in kwestie en hun familie gehard is door de zaken die hen zijn overkomen en zij zich tevens sterk houden voor hun kinderen, brengen zij geen enkel valabel argument bij om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers op geen enkel ogenblik melding hebben gemaakt van het feit dat zij getraumatiseerd zijn, noch enig medisch attest bijbrengen waaruit het bestaan van een trauma in hunner hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg tonen verzoekers niet met feitelijke gegevens aan getraumatiseerd te zijn, laat staan dat zij aantonen op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op hun handelen en/of de motieven van de bestreden beslissingen. Waar verzoekers hun gedrag na de vermeende bedreiging op 8 november 2019 pogen te verschonen met de argumentatie in het verzoekschrift dat zij gehard zijn en zich sterk hielden voor de kinderen, kunnen zij evenmin overtuigen. De Raad acht het in dit verband niet plausibel dat verzoekers hun kinderen nog naar school brachten en allen in de woning bleven wonen waar G. A. A. verzoekster telkens zou hebben staan opwachten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 5, 13 en 15 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 4-5, 7 en 9). Gelet op de door verzoekers geschetste context, waarbij G. A. A. op 8 november 2019 gedreigd

had om verzoekster en de kinderen te vermoorden, kan in alle redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoekers geen verdergaande veiligheidsmaatregelen zouden treffen teneinde het leven van hun kinderen veilig te stellen. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat ouders hun kinderen voor gevaar zouden willen behoeden en alle mogelijke voorzorgsmaatregelen zouden treffen, hetgeen zij aldus niet deden door in hun woning te blijven, door de kinderen nog naar school te laten gaan en doordat verzoeker nog aan het werk bleef tot 15 november 2019. De gedragingen van verzoekers stemmen bijgevolg niet overeen met de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, hetgeen derhalve ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege G. A. A..

Verzoekers vervolgen in het verzoekschrift dat langs de kant van de bendes geen vast gedragspatroon kan worden vastgesteld en dat bij momenten onlogische gedragingen van de bendes niet ten laste van verzoekers kunnen worden gelegd, laat staan dat het zou kunnen leiden tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel bij waar deze considereert dat, zo G. A. A. daadwerkelijk door de politie op de hoogte zou worden gehouden en banden met hen zou hebben zoals verzoekers verklaren, hij desondanks bedreigingen bleef uiten om ervoor te zorgen dat verzoekster geen klacht zou indienen; het niet geloofwaardig is dat G. A. A. drie jaar na de aanrijding opeens zou besluiten dat hij het niet langer uithield en verzoekster wel moest vermoorden terwijl zij hem nooit formeel in beschuldiging heeft gesteld en de autoriteiten het onderzoek kennelijk al hadden afgesloten en meenden dat het om een ongeval ging; het feit dat verzoekers geen problemen kenden na de bedreiging van 8 november 2019 en verzoeker nooit in het vizier is gekomen van bendeleden verder hun geloofwaardigheid ondermijnt; alsook dat het vermeende optreden van bendeleden in januari 2020 niet erg doortastend is en verder hun voorgehouden vrees ondermijnt. Ook indien rekening wordt gehouden met het feit dat bendes geen vaste gedragslijn hebben, hetgeen overigens een algemene bewering betreft, is het niet aannemelijk dat G. A. A., gelet op de concrete omstandigheden van de zaak en indien hij verzoekster (en haar kinderen) daadwerkelijk wenste te treffen of viseren, zich zo zou hebben gedragen. Er dient in dit verband tevens op gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. Verzoekers brengen in het verzoekschrift hoe dan ook geen verklaring bij voor de vastgestelde incoherenties in hun verklaringen, voor hun eigen gedragingen in weerwil van de beweerde dreiging(en), voor de vastgestelde onwetendheid over de persoon die verzoekster jarenlang zou hebben bedreigd, op basis waarvan de commissaris-generaal, in samenhang met het ongeloofwaardig optreden van G. A. A., terecht kon oordelen tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

De Raad stelt vast dat verzoekers voor het overige volharden in hun verklaringen, het objectief karakter van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder meer betwisten en betogen dat hun verklaringen stroken met de *modus operandi* van de bendes die actief zijn in El Salvador. Zodoende weerleggen noch ontkrachten zij de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, en maken zij hun beweerde vrees voor vervolging niet *in concreto* aannemelijk. Nu verzoekers in gebreke blijven het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aannemelijk te maken, is hun kritiek dat de commissaris-generaal heeft nagelaten de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief te onderzoeken, alsook te onderzoeken in welke omstandigheden zij concreet zouden terechtkomen in geval van hervestiging in El Salvador, *in casu* niet dienstig.

2.3.4.5. In zoverre verzoekers in geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vrezen om door criminele bendes te worden gevisieerd omdat zij in het buitenland hebben verbleven en betogen dat “*zij in een ernstige precaire financiële situatie zullen terechtkomen en dat hen opnieuw afpersing en/of bedreiging zal te beurt vallen, zeker zij nu de vlucht naar Europa hebben genomen*”, wijst de Raad erop dat op basis van de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 13 juli 2021, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde

Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, tonen verzoekers niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde incidenten een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekers zich in hun verzoekschrift tot een loutere bewering dat zij in El Salvador zullen terechtkomen in een ernstige precaire financiële situatie, wat zij geenszins *in concreto* aannemelijk maken.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift nog citeren uit "*Americas – Miscellaneous, Dead Ends: No Path to Protection for Asylum Seekers Under the Guatemala Asylum Cooperative Agreement*" van 10 juni 2020 moet worden opgemerkt dat dit geenszins betrekking heeft op de situatie van terugkeerders naar El Salvador en de verwijzing *in casu* dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.4.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus worden weerlegd, blijft de motivering overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen

voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en lieten zij zich bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET